

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА „ДУХОВНА КУЛТУРА“
 философия, наука и изкуство.

2791 ТУЖЪ, ПЛ. СЪ. НЕДЪЛЯ
 БОГОСЛ. Ф-ТЕТЪ, ДАР.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и др. за година 130 лева (платими на два пжти); за 6 месеца 80 лева (платими на един пжтъ); за 3 месеца 50 лева (сжщо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплате)—250 лева. III. Само „Църковен вестникъ“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестникъ“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“

Непомъстени ръкописи не се приемат. Всички парични суми да се изпращат до Синодъ. Обявления, само предплатени, се печатат на последните страници. Плащане: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подпис и за всяка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрез агенциите — последните получават 30% отстъпка

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Повелителна нужда от народно единство и сплотеност. — П.
2. Към духовна обнова. — Н.
3. Достоевски за човѣка. — Ст.
4. Нива Божия. — Ибр.
5. При младитѣ срѣдъ природата. — Ив. п. Манчевъ.
6. Българката — пазителка на народното духовно наследство. — Н. Хр. Петлешковъ.
7. Художественъ отдѣлъ.
8. Изъ духовната съкровищница на Църквата.
9. Бележки и отзиви.
10. Изъ печата.
11. Седмиченъ прегледъ на събитията.
12. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ. II. Въ чужбина.
13. Обявления.

Повелителна нужда от народно единство и сплотеност.

Миналата седмица Народното събрание бѣ свикано за четири дни на извънредна сесия, за да разгледа нѣкои твърде важни въпроси, между които и законопроекта за изменение и допълнение на закона за защита на държавата.

Законъ за защита на държавата у насъ съществува още отпреди 20 години, но той не бѣ приспособенъ къмъ военно време — къмъ изключителните времена и върховни моменти, каквито преживява днесъ и България и цѣлъ свѣтъ.

Нашиятъ народъ винаги е билъ силенъ, главно, съ своето единство — единство въ разбиранията, чувствата и желанията. Ограденъ съ тая многоценна добродетель като съ бетонна крепостъ, той е билъ неуязвимъ и непобедимъ, всѣкога се е радвалъ на благоденствие и всестраненъ напредъкъ, като внушавалъ у всички респектъ къмъ себе си. Затова, именно, неприятелитѣ му, когато искали да отслабятъ неговата съпротивителна мощъ и да го подчинятъ, знаейки въ какво се заключава голѣмата му сила, гледали най-напредъ да предизвикатъ у него вътрешно разединение и разложение.

Това правятъ тия неприятели и днесъ, когато се решаватъ съдбинитѣ на свѣта и когато българ-

скиятъ народъ има най-голяма нужда отъ тѣсно единение и сплотеностъ. Погрѣдствомъ продажни родоотстъпници и предатели, чрезъ клевети и лъжи, тѣ се опитватъ да смутятъ духа у българскитѣ граждани, да разлѣятъ у тѣхъ ума и сърдцето, да разпокъсатъ и обезсилятъ народа, като подровятъ у него вѣрата въ свѣтлитѣ му бжднини, голѣмото довѣрие въ днешнитѣ му водачи и въ великитѣ негови съюзници. За предвзимане, именно, на туй зло миналата седмица и бѣ внесенъ въ Народното събрание отъ министра на правосъдието г. В. Митаконъ законопроектъ за изменение и допълнение на досегашния законъ за защита на държавата. Измѣненията въ закона, които се искатъ съ законопроекта, се състоятъ главно въ засилване наказателнитѣ постановления за нѣкои деяния, съ огледъ на нуждитѣ и изискванията на военното време, което преживяваме. Внесайки своя добре мотивиранъ законопроектъ, г-нъ министъръ Митаконъ произнесе силна речъ, която той завърши съ следния патриотиченъ позивъ къмъ народнитѣ избраници:

„Никога повече, г-да народни представители, може би, въ своята история България не е имала нужда отъ сплотеностъ и единство на своитѣ сили; никога повече отъ колкото въ тия сждбоносни времена, може би, България не е имала повече нужда отъ патриотизма и довѣрието на своя народъ; никога повече отъ колкото въ тия върховни дни българската държава не е имала повече, може би, нужда отъ храбростъ, всеотдайността и твърдостъта на своитѣ граждани. Всѣки, прочее, който се опита да руши тия добродетели и тия ценности на българския народъ, които той е съхранявалъ съ такава упоритостъ въ съкровищницата на своята душа и въ най-тежкитѣ завои на своята историческа сдба — добродетели и ценности, които сж крепили неговия несломимъ духъ въ тъмнитѣ вѣкове на робството, които сж го възпламенявали въ борбитѣ за нашето възраждане и освобождение, които сж го окрили въ легендарнитѣ боеве при Шипка, при Сливница, при Одринъ, при Дойранъ, при Черната скала, гдето той удиви свѣта съ своята храбростъ—всѣки, казвамъ, който се опита да руши тия ценности, тия залози, които българската майка, заедно съ майчиното млѣко, е предавала отъ поколѣние на поколѣние презъ течение на вѣковетѣ, трѣбва да срещне безпощадната воля за съпротива на организираната сила на българската държава, и

толкова повече днесъ, когато българскиятъ народъ, благодарение на своята непреклонна воля и благодарение на подкрепата, която ни дадоха двата най-велики европейски народи, и пролѣтата отъ тѣхъ кръвъ по тракийскитѣ и македонскитѣ бойни поля, бѣше щастливъ да види блѣноветѣ на толкова поколѣния осжществени, да види България обединена — отъ Охридското езеро до Черно море и отъ Дунава до Бѣло море! Въ тия сждбоносни дни на най-върховно напрежение и изпитание, когато българскиятъ народъ е изправенъ предъ дилемата: да бжде или да не бжде, нѣма по-голѣмо престѣпление, по-голѣмо злосторство, по-голѣмо предателство отъ това — да внасяшъ смущение въ душата на българския народъ, да убивашъ вѣрата му въ неговото свѣтло бждеще, да рушишъ неговото единство и сплотеностъ, да отслабвашъ неговата съпротивителна мощь!

Настоящиятъ законопроектъ, прочее, има за целъ, именно, да не допустне подобна дейностъ. Насъ може да ни обвинятъ, че сме действували бавно, никой, обаче, не може да ни обвини, че мѣрките, които предлагаме, сж излишни или строги!

Правителството не се съмнява, че вие ще го подкрепите въ това негово решение. Не трѣбва да забравяме, че при кървавата буря, която днесъ бушува въ свѣта, ние ще уцѣлѣемъ, ще запазимъ своето самостоятелно сжществуване и ще осжществимъ своитѣ идеали само ако бждемъ сплотени, ако бждемъ единни и готови на всички жертви въ защита на историческитѣ права и свещената земя на българския народъ.

Моля ви, прочее, господа народни представители, да приемете и гласувате внесения законопроектъ“.

Цѣлото Събрание изпрати съ бурни и продължителни ржкоплѣскания речъта на Министра на правосждието. Народното представителство се оказа на висотата на положението си. Имайки предвидъ днешнитѣ изключителни и сждбоносни за нашия народъ времена, то при пълно единономислие и единодушие прие предложения законопроектъ, съ който безпощадно ще се наказватъ проявитѣ, насочени срещу единството и бждещето на българския народъ. Отъ такова единономислие днесъ всецѣло сж проникнати и всички български граждани, които иматъ ясно съзнание за своето мѣсто и роля въ днешнитѣ страхотни събития и за повелителната нужда отъ пълно народно единство и сплотеностъ, като сж готови да напрегнатъ всички свои духовни и материални сили, за да отбиятъ всѣкакви вражески пристѣпи противъ сигурността на цѣлокупния български народъ и на уголѣмената българска държава.

П.

Гражданино на обединена България, изпълни ли патриотичния си дългъ, записа ли облигации? Отъ заема за народната отбрана? Гласътъ на обединена България не трѣбва да бжде гласъ въ пустиня. Ти си правилъ кръвни жертви за нея — сега се искатъ отъ тебе само пари на заемъ.

Къмъ духовна обнова.

Обединението на българския народъ се извършва и щастливо ще се завърши. Мечтата ни да видимъ цѣлокупно отечеството се изпълня. За това обединение народътъ ни води много борби и войни. Хилядитѣ жертви и потоцитѣ кръвъ не сж били на халостъ. Богъ благослови желанията на нашия народъ да постигне своята правда. Нека добре вникнемъ въ извършения сждъ надъ неправдитѣ. Да не забравяме, че надъ човѣшкитѣ несвършени дѣла стои Съвършениятъ, а надъ неправдата, възцарена съ насилие, стои Правдата и Милосърдието.

Като се извършва политическото обединение на българския народъ, наедно съ това трѣбва да се извърши и духовното приобщение на българскитѣ земи и народъ, прекарвали подъ робство на нѣколко държави. Ето благородна задача за нашата интелигенция. Тя има историческата повеля да пожертвува много лични интереси и много удобства и съ една нравствена чистота и идеализъмъ да слѣзе при своя народъ отъ новоприсѣдиненитѣ български земи. Тукъ, като учител и живъ примѣръ на морална чистота, българскиятъ интелигентъ ще спечели народа си за държавата и новия общественъ редъ, който се твори и чиито основи сж положени.

Има нѣщо, което се забравя отъ нашата интелигенция, а това е, че службата за народа е религиозна служба. Ако не чувствуваме дългъ къмъ ближния си, ако не чувствуваме ближния си като подобенъ на насъ, като нашъ братъ, като частица отъ самитѣ насъ, нашата служба за народа е суетно желание, честолюбие, а тя не дава плодъ. Само когато можемъ да направимъ нашата служба и отношения къмъ ближния религиозна служба, тогава тя ще бжде изобилна съ плодъ.

Религиозното чувство е единственото, презъ което, като минатъ, всички наши чувства и мисли добиватъ дълбочина и пълнота. Нашитѣ чувства вече ни изпълватъ съ радостъ, вѣра и чистота. Религиозното чувство облагородява всички чувства, то ни заповѣдва дългъ, и служението не е принуда, а радостъ, необходимостъ за живота ни. То изпълня душата ни съ любовъ, и нашата работа между народа ни става резултатна. Да служишъ на народа си става вътрешна повеля, ежедневенъ дългъ.

Днесъ, когато се гради новъ политически, стопански и социаленъ животъ, се иска съ това и духовната обнова на човѣка и народитѣ. Не форма се търси, а съдържание. Не е възможенъ животътъ безъ духовно преобразяване, затова сж и реформитѣ, които се правятъ. Тѣ целятъ съ всестранно подобряване човѣшкия животъ, съ по-справедливо задоволяване на земнитѣ му нужди, да се издигне самиятъ човѣкъ духовно, да се получи качествено духовно по-свършенъ човѣкъ и общество.

Моралната основа е най-здравата основа, върху която се гради животътъ. Нѣма моралъ безъ религия. Моралнитѣ ценности сж религиозни ценности. Тѣ сж отношения на човѣка къмъ човѣка и на човѣка къмъ Бога. Тукъ се ражда нуждата отъ религиозно отношение къмъ налагащата се човѣку дейностъ въ живота. Така се побеждаватъ враждебнитѣ сили на нашия несвършенъ земенъ животъ. Така се стига до духовно преобразяване на човѣка и човѣчеството.

Днесъ повече отъ всѣкога сж потрібни духовни ценности. Новъ, по-добъръ, по-справедливъ, следователно, по-свършенъ животъ се твори. Той ще бжде такъвъ, ако духовно сме пригрозатвени

него, не само да го приемемъ, но и да му служимъ. А като става дума за служене, само когато съ религиозно настроение се отнасяме къмъ нѣщата, ще получимъ добритѣ резултати.

Службата къмъ народа ни да бжде религиозна служба. Съ чистота и любовъ да се доближимъ до народа си и всеотдайно, дори до смъртъ, да му служимъ. Така ние постигаме идеалъ, изпълняваме светъ дългъ. Нѣма обнова, нѣма напредъкъ безъ Бога. Е добре, ние вършимъ Божията воля, като служимъ народу си. Извършвайки подобрения, създавайки правда и справедливостъ, ние вършимъ божията воля.

Днесъ повече отъ всѣкога нашиятъ народъ има нужда отъ такова религиозно служение на своята интелигенция, за да се родятъ дѣла на чистота и любовъ, и създаденото да бжде трайно. Сега, когато се завършва политическото обединение на народа ни, трѣбва да дойде и неговото духовно обновление, за да бжде трайна държавната сграда, и редътъ на стопанска и социална правда благодатенъ.

Н.

Достоевски за човѣка.

Феодоръ Михайловичъ Достоевски (1821-1881) се занимавалъ презъ своята дълга писателска дейность, по различни начини, но съ една пророческа прозорливостъ, съ въпроса за природата и назначенето на човѣка. И още отъ самото начало той изтъква, че този въпросъ не може да се разреши, ако човѣкъ се вземе изолирано, вѣнъ отъ срѣдата на своитѣ съчовѣци. Природата на отдѣлния човѣкъ като „азъ“ е определена и обусловена отъ заобикалящото го „ние“ на съчовѣцитѣ. Той ни рисува обикновения човѣкъ, когото ние всѣки день срѣщаме и за когото мислимъ, че го познаваме, но който въ сжщностъ е скритъ задъ различнитѣ покривала на живота, той ни говори за притиснатия, онеправдания човѣкъ, жадуващъ за истинска човѣчностъ. Съ проблемитѣ и страданията на тѣзи анонимни люде, на тѣзи „малки люде“, се занимаватъ първитѣ романи на Достоевски.

Първиятъ важенъ изводъ на Достоевски е, че всички люде сж виновни единъ предъ други за всичко. Антропологията на Достоевски, неговото разбиране за човѣка е тѣсно свързано съ това какво е отношението на човѣка къмъ Бога, затова тя се превръща въ теология или въ христология. Алтернативата, предъ която ни изправя Достоевски, е или демониченъ nihilistъ, или изповѣдникъ на Христа (новъ човѣкъ въ Христа). Типоветѣ отъ „Записки изъ подполья“ сж прекрасна иллюстрация на демоничния nihilistъ.

Въ тѣхъ е „сгжстена цѣлата тъмнина на руския животъ, на руската сждба“ („Записки“ стр. 20).

Основната идея на „Сонъ смѣшного човѣка“ е, че разумътъ не е достатъченъ за познанието на истината. Помраченъ е отъ грѣха. Самопознанието не винаги води къмъ самосъзнание на грѣха, а човѣкъ непременно трѣбва да съзнае своята грѣховна природа.

Безсилието на човѣшкия разумъ, неговата неспособностъ да познае истината и истинския смисълъ на живота чрезъ абстрактни спекулации и да реди живота, се дължи на отпадането на човѣка отъ Бога. Затова

човѣкътъ е изгубилъ истинската основа, станалъ е безпочвенъ, двойственъ въ мисль, дѣло, познание и животъ. Животътъ е мъчение, страхъ предъ свѣта и съчовѣцитѣ, страхъ предъ насъ самитѣ и води къмъ отчаяние и даже самоубийство (Шатовъ), къмъ отцеубийство (въ „Братя Карамазови“). Това е откъснатиятъ отъ Бога, нашия истински изворъ, животъ, животътъ на човѣка, който е изпортилъ своето истинско сжществуване.

Отъ романитѣ на Достоевски се вижда, че човѣкъ не може да обоснове смисъла на своето сжществуване, ако не прибѣгне до трансцендентното, до Бога. Грѣхътъ разкрива много реално тази слабостъ на човѣка. Първиятъ плодъ на грѣха е *страхътъ* отъ свѣта. Бездната на грѣха и унищожението може да бжде изпълнена, преодољна само отъ друга бездна — бездната на безкрайната Божия любовъ и всеопрощение. Това е станало чрезъ Инсуса Христа. Чрезъ Него човѣкъ се примирява съ Бога. Иначе, човѣкъ изпада въ безпочвеностъ, въ слободия, попада подъ фантома на свръхчовѣка, комуто „всичко е позволено“, потъмнява неговото *богоподобие*.

Понеже Богъ е сътворилъ човѣка по Свой образъ и му е далъ възможность да се уподобява Нему, съ това Той е отредилъ и цельта на човѣшкото сжществуване. Въ тайствената сжщина на своето битие човѣкъ носи дадената му отъ Бога цель на своя животъ и срѣдствата за осжществяване на тази цель. Божиятъ образъ въ човѣка е реална прилика на образа съ Първообраза. Това е единъ идентитетъ, подобно на идентитета между отражението и картината, въпрѣки безкрайната пропастъ, която сжществува между Бога и човѣка, между Твореца и творението. Божиятъ образъ е непоклатна и неразрушима божествена основа на неговото сжществуване. Тя се съдържа въ онова жизнено дихание, което Богъ вдѣхва въ човѣка при създаването му¹⁾. А подобие и цель на човѣшкия животъ, споредъ която човѣкъ ще има въ всичко да се уподоби на Бога, като свой Първообразъ. Цѣлиятъ Нови заветъ е въ тази мисль: цельта на човѣшкото сжществуване е да уподоби Богу цѣлото съдържание, всички свойства на своето битие, да стане свършенъ, както е свършенъ Богъ²⁾, да постигне обожествяване на цѣлата своя природа³⁾. Съ постепенно уподобяване на Бога чрезъ вѣра, любовъ, надежда, молитва, постъ, кротость, смирение, боголюбие, братолюбие и чрезъ останалитѣ добродетели човѣкъ постепенно преживѣва все по-голѣмо и по-голѣмо блаженство и прославя Бога като свой Творецъ и Спасителъ.

Заедно съ отдалечаването отъ Бога човѣкътъ изгубва и способността за истинската любовъ, която ни свързва съ нашитѣ ближни, та по този начинъ ние загубваме не само нашето истинско азъ, но и нашитѣ ближни.

Освобождаването отъ това тежко положение ние можемъ да намѣримъ само въ единъ *новъ животъ на любовта*, а това значи да се върнемъ къмъ своята истинска основа, къмъ Твореца, въ Когото ние отново ставаме истински творения, Божии деца, Божии хора, които се водятъ въ своя животъ отъ принципа: обичай ближния си като самия себе си.

Но пжтьтъ къмъ едно такова осжществяване на човѣка, на неговото истинско „азъ“, води чрезъ *страданията*; той е кръстенъ пжть, трѣгващъ отъ по-

¹⁾ S. Bulgakov. Die christliche Anthropologie. S. 223,

²⁾ Mat. 5, 48; 1. Петр. 1, 16.

³⁾ 2. Петр. 1, 4.

каянието. Това ярко изтъква Достоевски въ романа си „Престъпление и наказание“, въ образа и въ сждбата на Расколниковъ.

Отъ голѣмо значение е и твърдението на Достоевски, че пжтьтъ къмъ новия човѣкъ, който сжщевременно е пжтьтъ къмъ Бога, може да бжде намѣренъ само въ отношението ни къмъ нашитѣ ближни, *чрезъ любовта*, не чрезъ платоническата, абстрактна любовъ, а чрезъ любовта (*ἀγάπη*) къмъ конкретния човѣкъ, тъй както ни е даденъ, съ цѣлата му грѣховностъ и порочностъ. Чудото на тази любовъ е въ това, че тя може да на прави станалото нестанало, т. е. истински да прости. Но това може да стори само християнската любовъ, която е божествена. Богъ е, Който възкресява мъртвитѣ отъ грѣха за новъ животъ.

Пжтьтъ на Расколниковъ, който е пжть на покаяние, пжтьтъ на Соня и Альоша е пжть на човѣка къмъ самия себе си, защото е пжтьтъ къмъ Бога и сжщевременно къмъ ближния¹⁾.

Ст.

Нива Божия.

Такова е заглавието на една съдържателна и илюстрирана брошура отъ 16 голѣми страници — безплатна притурка къмъ сп. „Вѣра и животъ“. Брошурата съдържа: отчетъ за църковната просвѣтно-благотворителна дейностъ въ Доростолска и Червенска епархия презъ 1940 година. Този починъ е видимо противенъ на евангелската повеля: „Кога правишъ милостиня, нека лѣвата ти ржка не знае, какво прави дѣсната“ (Мат. 6, 3). Ще се намѣрятъ люде — дори и при добро разположение — да таксуватъ това публично и печатно достойние за изпълненъ човѣшки и служебенъ дългъ като . . . самопрепоржка. Живѣемъ, обаче, въ особити времена. Общо взето отношението на свѣта къмъ Църква и духовенство е топлохладно . . . — тѣ сж повече предметъ на езиково внимание и протоколно третиране. На тѣхъ се гледа като на новъ Назаретъ, отъ който не може да се роди нищо добро. На тяхъко време и такива люде подхождатъ думитѣ на Филипа: „Дойди и вижъ“ (Иоанъ 1, 46), че и Църквата живѣе, че и духовенството твори, че и новиятъ Назаретъ за новитѣ иудеи ражда много и добри нѣща! Считаме, че такава подбуда лежи въ основата на тази брошура — и други епархии даватъ такива отчети: и добре се прави изобщо — за съревнование въ оранъта на църковната нива и за освѣтление на обществото, че родната Православна църква не „живѣе само съ минала слава“ . . . Богоугодната и любородна дейностъ на Църквата прилича на градъ, построенъ наврѣхъ планина — не може да се укрне; и на запалено свѣтило, което не може да се постави подъ крина; тази дейностъ на Църквата трѣбва да блесне предъ човѣцитѣ на съмнението и враждата, за да видятъ добритѣ ѣ дѣла и да прославятъ Твореца (Мат. 5, 14—16!

Това съображение движи и нашето перо да направимъ съдържанието на речената книжка достойние на читателитѣ въ сжществената му частъ — не за възхвала на църковни труженици, а за освѣтление на Натанаиловци . . . (Иоанъ 1, 46).

Съдържанието се дѣли на три части: 1 — прѣки инициативи на св. Митрополия; 2 — животътъ на християнскитѣ братства; и 3 — дейността на православнитѣ ученически дружества. Отъ първата частъ се вижда, че духовникътъ въ епархията не ограничава службата си само около св. престолъ и звона — той е и виденъ участникъ въ много просвѣтни, хуманни и стопански институти: 79 свещеника работятъ въ народнитѣ читалища, 51 — въ кооперации, 39 — въ д-во „Червенъ кръсть“, 28 — въ С. З. Д., и т. н. Въ престолния градъ, при църковния салонъ, отъ клирици, професори, писатели, журналисти и др. деятели сж изнесени 26 сказки, 17 утра и концерти, 7 сказки отъ разни организации и други частни събрания. Уреденъ е учителски курсъ за ржководители на детски правосл. хр. д-ва и за диригенти на църковни хорове; посетенъ билъ отъ 100 учители и 15 свещеници. Лектори сж били Митрополитътъ, проф. Арнаудовъ и учит. П. Диневъ. Това е жизнена връзка между Църква и училище — и духовна струя въ живота. Организиранъ е и опрѣснителенъ курсъ за свещеницитѣ, посетенъ отъ 23 свещеника. Курсътъ е изживѣлъ днитѣ въ творческа работа — литургична, просвѣтна и организациона. Устроена е и ученическа колония — при две смѣни. Лѣтували сж 146 ученички и ученици. Животътъ на колонията е протекълъ не само въ тѣлесно закрепване, но и въ разновиденъ духовенъ растежъ подъ ржководството на духовници и учители. И презъ настоящата отчетна година е продължавало да излиза епарх. сп. „Вѣра и животъ“ — въ 3000 екз., и неговата притурка: „Детска вѣра“ въ 18,000 кжса. Отъ 1938 год. въ Русе е откритъ и църковенъ пансионъ — презъ изтеклата година тѣ е ималъ 27 питомци, ученици отъ разни срѣдни училища. Питомцитѣ сж живѣли и работили въ атмосфера на родолюбие и вѣра.

Въ епархията е имало 82 правосл. христ. братства — тази година сж основани нови 14: всичко 96, съ 4,593 члена (3,268 жени и 1325 мжже). Организирани сж били 24 библейски курсове съ 998 члена. Презъ годината сж разпространени: 158 библии, 188 Нови заветъ и 980 четириевангелчета. Презъ отчетното време сж функционирали и петъ недѣлни училища — съ 283 деца. При братствата, курсовѣтѣ и недѣлнитѣ у-ща презъ годината сж произнесени всичко 1500 беседи, сказки и уроци. При христ. братства има 39 библиотеки съ 2459 тома книги. Отъ братствата сж образувани 17 хорове, които самостоятелно изнасятъ църковни служби; устроени сж 24 утра, концерти и коледни елхи; 14 коледувания и лазарувания; и 26 екскурзии до разни родни светини. Подъ духовния надзоръ и материално попечение на братствата сж били: старопиталища, сиропиталища, трапезарии, дневни детски домове и детски градини изъ страната. Организирали сж и Домъ за домашни помощнички; трудови дни и часове: за благолепие на храмове, за обработка на църковни имоти и за ушиване на дрехи за питомци на сиропиталища и старопиталища. Братството въ с. Хотанца построило братственъ благотворителенъ хамбаръ и организирано посмъртна каса за членовѣтѣ си. Всички братства иматъ приходъ 1,472,034 — разходъ: 968,540 лева, изразходвани изключително за добротворни и просвѣтни нужди.

Числото на ученическитѣ, юношескитѣ и детски правосл. христ. д-ва презъ отчетното лѣто е следното: 84 д-ва при осн. у-ща; 34 — при прогимназии; 89 — при слѣти основни и прогимназиални у-ща; 12 въ срѣдни училища; и 6 извъншколни. Членували сж въ тѣхъ

¹⁾ Ср. Fritz Lieb. Die Anthropologie Dostojewskijs — въ „Kirche, Staat und Mensch“. S. 256—294.

18,951 младежи — 9,695 момичета и 9,256 момчета. Въ горнитѣ дружества сж изнесени следнитѣ реферати, беседи и сказки: 2,045 отъ свещеници, 58 отъ митр. организаторъ, 2,072 отъ учители и 148 отъ ученици. При 126 дружества има основани библиотеки съ 6,138 тома книги. Отъ членоветѣ 9,283 души сж били абонирани за разни религиозни вестници и списания. Въ 117 училища има уредени религиозни олтари, предъ които въ учебно време всѣка сутриня сж пали кандило и чете обща молитва отъ всички ученици. При 114 дружества има основани хорове, подготвени за самостоятелно участие въ богослужението. Дружествата сж устроили: 299 утра, 153 лазарувания, 64 екскурзии, 34 благ. касички, 5 аптечки и две околийски сбирки. Животътъ на юношескитѣ сдружения е билъ насоченъ не само въ религиозно-просвѣтно направление — той се е развивалъ и на практическа почва въ проява и изживяване на християнски и обществени добродетели.

Предшествувашитѣ редове сж една статистическа картина за духовното творчество на една частъ отъ диоцеза на родната Православна църква. Безъ съмнение, при сжщото съзнание и ревностъ, се работи и въ останалитѣ кжтове на родната земя, и отъ други първопастистри и пастири на българския родъ. Ако капка по капка виръ прави — деянията на цѣлата Църква, събрани наедно, ще образуватъ море отъ просвѣтно и добротворно творчество. Естеството на духовното служение изключва всѣкакъв шумъ и слава около църковния труженикъ — съ това смирение, обаче, на родния клиръ много често се злоупотрѣбвява. Има люде, които, като прочетатъ нѣкое антрефиле, въ хрониката на нѣкой ежедневникъ, за една сказка или две-три проповѣди въ нѣкои инославни духовни събрания, веднага взематъ поводъ да пишатъ, че православниятъ амвонъ спи... Когато само въ столицата около всѣки празникъ се произнасятъ не 2—3, а 30—50 проповѣди — а въ цѣлата страна може би и къмъ 1000! Сжщото може да се каже и за добротворството въ Църквата. Печатътъ въ наше време не е само „реклама“ — но е и доказъ за животъ!

Ибр.

При младитѣ срѣдъ природата.

Стануването у насъ постепенно, но много сигурно, си пробива пжтъ. Въ становетѣ се калятъ духомъ и тѣломъ българскитѣ младежи — утрешнитѣ граждани на обединена България. И важното е, че, освенъ лекциитѣ отъ чисто педагогиченъ и професионаленъ характеръ, тукъ се четатъ вече и лекции отъ по-друго естество, което е не по-малко важно и отъ значение за тая младежъ.

Въ политѣ на горлия Балканъ край Карлово, на една хубава мѣстность, се намира станъ „Трудъ и радостъ“ — организиранъ отъ дирекцията на професитѣ.

На 11. VIII. т. г. станътъ бѣше посетенъ, по покана на управата на сжщия, отъ отецъ професоръ прот. Христо Димитровъ.

Съ своя педагогически похватъ, съ благата си усмивка и смирена осанка на духовенъ пастиръ, отецъ професорътъ откри предъ станувачитѣ работници смисъла и значението на четеното въ недѣлята евангелие, а именно: Минаването на Генисаретското езеро, бурята

въ него, явяването на Исуса по водитѣ и уплахата на ученицитѣ отъ всичко видѣно и приживѣно.

Христосъ, въпрѣки умората Си и тая на ученицитѣ Му, заповѣдалъ да се мине езерото на отвждния брѣгъ, каго Самъ останалъ на брѣга. И, въпрѣки умората, подчерта отъ професорътъ, ученицитѣ заминали. Нашиятъ Учителъ-Христосъ е искалъ да остане самъ. На човѣка е необходимо често въ живота усамотяването. Въ него той изживява себе си, преживява себе си. По тоя начинъ е изпитана и дълбочината на вѣрата имъ. „Тѣй и вие — обърна се о. професорътъ къмъ младежитѣ — сте се събрали подъ закрилата на нашия исторически Балканъ, за да се уедините, да заживѣете животъ, издигащъ душитѣ ви надъ земното, надъ тлѣнното... Днешниятъ животъ е твърде опасенъ за младитѣ. Той е буреносенъ. Необходима е крепка вѣра. Тукъ, подъ бащинитѣ грижи на Балкана и вашитѣ ржководители, заживѣйте духовенъ животъ, стремете се къмъ такъвъ животъ!“

Следъ това отъ професорътъ каза, че Христосъ, сжщо както и момцитѣ тукъ въ стана, е обичалъ да излиза вънъ отъ града, изкачвалъ се е на високо всрѣдъ природата и често се е молѣлъ самъ въ тишината, защото тишината предразполага къмъ духовно издигане, погледътъ се освобождава отъ околната действителностъ. Човѣкъ, взрѣлъ се въ тихата небесна ширь, влиза въ разговоръ съ Бога-Твореца. „Така и Христосъ е искалъ да се отдалечава отъ земното. Буритѣ, издигащи се въ Генисаретското езеро, ни напомнятъ днешнитѣ бури въ живота, които никакъ не сж по-слаби отъ онѣзи. А тѣзи бури сж особено силни презъ вашитѣ младенчески години!“...

Но ето, че бурята се засилила. Апостолитѣ се изплашили. И точно въ тоя моментъ Христосъ се явява въ далечината, идващъ по волата. Единъ отъ ученицитѣ, вѣрвайки въ силата на Христа, излиза и започва да ходи по водата. Въ тоя моментъ съмнението и уплахата го спънали. Невидимата ржка, обаче, на Исуса му се притича въ помощъ. Слаба е била вѣрата въ ученика. Необходима е била силната и здрава ржка на духовния Водачъ—Христосъ.

„Ето и вие, драги работници, сжщо се нуждаете въ живота отъ духовенъ Водачъ. Необходима е подкрепата на Христовата ржка... Нашиятъ великъ Водачъ е Христосъ. Той е силниятъ. Той е само способенъ да подаде мощната си ржка. Той и сега ни вижда, че сме въ нужда, и ни подава невидимо ржката Си. Искате ли да излѣземъ благополучно на другия брѣгъ? Чувствайте, че въ живота има единъ духовенъ Водачъ, Който съ усмивкани подава мощната Си Дѣсница. Да обърнемъ погледъ къмъ Него! Да издигнемъ духа си. Само духътъ е способенъ да вижда Христа. Да не бждемъ маловѣрци! За родината ни сж необходими силни духовъ люде. Да издигнемъ духа! Да нѣма маловѣрци!“...

Съобщава *Ив. п. Манчевъ*, ржководит. въ стана „Бранникъ“ — срѣдищенъ директоръ.

Данѣкоплатци, искате ли вашитѣ данѣци да не се увеличаватъ? Запишете колкото вие възможно по-голѣми суми за сегашния държавенъ заемъ.

Българката — пазителка на народното духовно наследство.

Когато бойци от родното воинство трѣбвало да заематъ освободенитѣ отъ храброто воинство на Германия и Италия Македония, Тракия (Бѣломорието) и Поморавско, както и Западнитѣ покрайнини, открило се, че поробителитѣ на тия вѣковни български земи упражнили, за близо четвъртъ столѣтие, надъ българитѣ, за да ги отнароднятъ, такива нравствени и тѣлесни насилия, щото човѣкъ бива смаянъ отъ проявеното безчовѣчие къмъ потиснатото население на тия злочести български краища.

Затворъ, убийства и заточение били най-обикновенитѣ наказания. И сега, вече трети месецъ, още се прибиратъ въ роднитѣ си огнища прокудени отъ ония краища наши сънародници, имали щастието да бждатъ открити изъ бѣломорскитѣ острови отъ бойци на Великия Райхъ, или попаднали въ пленъ, като грѣцки войници, въ ржцетѣ на италиански бойци.

Тежки патила преживѣли българитѣ подъ властѣта на сърби и гърци. Дори жени и старци били изпращани на заточение. Мѣсто не би ни стигнало, ако бихме рекли да разкажемъ всички неволи, преживѣни отъ нашитѣ сънародници подъ кжсовременното срѣбско и грѣцко владичество.

При все това, слаби се показали всички волуми, всички издевателства на сърби и гърци да поробятъ коравата и жизнена душа на българина, да похитятъ чувството му за народностна принадлежностъ, да сломятъ ратоборния му и непобедимъ духъ.

И, за наша радостъ, тази жизнена упоритостъ да останатъ въ своята народностъ се проявявала дори и отъ децата. Въ градъ въ Западна Македония срѣбинтъ учитель рекълъ на българче-ученикъ да „долази“ при него. И упоритото българче започнало действително да лази къмъ учителя-другородецъ. Разбира се, смѣлото българче платило своята дързостъ съ бой, но то нѣма значение: по-скоро то се е почувствувало оскърбено, отколкото изплашено.

Преди известно време, заедно съ възрастни свои близки, дошло въ София и невръстно българче отъ освобождения вече край. И тия, които видѣли това вече свободно българче, па и разговаряли съ него, останали поразени отъ неговия чистъ български езикъ.

Наша хора отъ София, посетили освободена Македония, открили, че тъкмо малкитѣ българчета били запазили ненакърненъ своя майчинъ езикъ.

* * *

Можемъ да се попитаме, коя е била тази сила, която се показала по-мощна отъ силата на поробителитѣ, които имали подъ ржка и войска, и пушки, и топове?

Тази непобедима сила е българката, призваната пазителка на народното духовно наследство.

Презъ деня всички сж предъ хищното око на потисника. Презъ нощта, обаче, домочадието се събира подъ светия семеенъ покривъ, заобиколило майката като звезда закрилица. Наредени около семейната трапеза, тѣ изпросватъ Божията благодать да имъ дарува всѣкога благополучие, да ги има всѣкога подъ своята веломощна закрила, да крепи духовната имъ мощъ, за да преодолюватъ изпитанията, които злата орисъ би имъ изпратила.

И водени отъ българката-майка, предъ семейното кандило и предъ иконата на светията, покрови-

тель и небесенъ застъпникъ на домочадието, тѣ даватъ всѣки денъ обетъ да останатъ твърдо въ праотеческата вѣра, да пазятъ свето майчиния езикъ—„езикъ свещенъ на дѣдитѣ“, да чувствуватъ, че обладаватъ сила, по-мощна отъ всѣка вражеска напасть.

Защото при тѣхъ е майката, при тѣхъ е тази, която съ Божията благословия е основала семейното огнище, топли го съ своята всеотдайна любовъ и преданостъ, воплощава неговата трайностъ, тѣй като била е преди нея друга българка-майка, която е дала животъ на едно поколѣние, а тя, нейната замѣстница и продължителка на семейния родъ, отгледала е и събрала около себе ново поколѣние, възпитано въ семейното предание, надъхано съ всепобедния семеенъ и народенъ духъ, пазило и упазило свето семейнитѣ добродетели, основа на всенароднитѣ добродетели.

И майка, и домочадие се чувствуватъ свързани съ духовното народно наследство, предавано вѣкове отъ поколѣние на поколѣние, защото сж подъ майчиния взоръ на тази, на която се е паднало да продължи семейния родъ, да му вдѣхне вѣра въ народната всевѣчностъ, безъ която нѣма семейна всевѣчностъ.

Ето съ тази непобедима сила се стълкновиха доскоршнитѣ поробители на скжпи родни кжтове, па се показаха слаби да затриятъ всевѣчното народно предание, светия майчинъ езикъ, живата праотеческа вѣра, както и неотразимата принадлежностъ къмъ здравата и жизнена българска народностъ. Защото надъ това всевѣчно и нетлѣнно народно достойние бди *българката*, неговата призвана отъ Бога пазителка.

Н. Хр. Петлешковъ.

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДѢЛЪ АЛИЛУИЯ.

Седя въ зелени знакъ подъ стрѣмни склонъ, въвъ разговоръ унесенъ съсъ цвѣтѣта. Тамъ връхъ единъ чакъ въ сини небосклонъ се възвисилъ, а долу пѣй рѣката.

Около менъ пълзятъ, журчатъ, хвърчатъ безбройни насѣкоми изъ полето. И сѣщамъ азъ, какъ лѣха ароматъ отъ чашката на всѣко диво цвѣте.

Благословенъ и многоликъ животъ! Погледнешъ ли добре между стѣблата, ще видишъ бубулечки въ пѣленъ ходъ, залутали се нейде изъ тревата.

А по-нататкъ спрѣлъ се е щурець и пѣе... и ликува... до забрава. Тукъ всѣко насѣкомо е пѣвецъ, и всичко Бога по свой пжтъ възпѣва.

Благоговѣйно се заслушвамъ азъ въвъ тая непринудена симфония, де всѣки полъхъ е нечуванъ гласъ, и де цвѣтѣта пѣятъ съ благовония.

О, часъ на радости! Часъ неповторимъ! Азъ чувамъ, какъ като вълшебна струя се лѣй около менъ вълшебенъ химнъ. Тукъ всичко пѣе Богу: «Алилуия!»

МОНАХЪ СЕРАФИМЪ.

Изъ духовната съкровищница на Църквата.

Св. Миропомазание.

Отъ Св. Кирилъ Иерусалимски.

Като се кръстихте въ Христа и като се облѣкохте въ Христа (Гал. 3, 27), вие станяхте сходни съ образа на Сина Божий (Римл. 8, 29), защото Богъ, Който ни е предопредѣлилъ да ни усинови за Себе Си чрезъ Исуса Христа (Еф. 1, 5), направилъ ни е подобни на славното Христово тѣло (Фил. 3, 21). Поради това, като станяхте причастници Христови (Евр. 3, 14), справедливо се зовете помазаници; за васъ е казалъ Богъ: „Не се докосвайте до Мои тѣ помазани“ (Пс. 104, 15). Вие станяхте помазаници, като приехте това, което изобразява Светия Духъ. Всичко надъ васъ се извърши образно, защото вие сте образъ Христовъ. Както Христосъ, като се омилъ въ рѣката Иорданъ и предалъ на водитѣ благоуханието на Божеството, излѣзълъ изъ водата и на Него слѣзълъ Светиятъ Духъ, така сжщо и вие, като излѣзохте изъ купела на священата вода, даде ви се св. миропомазание, което изобразява отъ себе си това сжщото, съ което е помазанъ Христосъ. А това е Духъ Светий, за Когото и блажени Исаия, въ пророчеството си за Христа, отъ лицето на Господа е казалъ: „Духътъ на Господа Бога е върху Мене, защото Господъ Ме помаза да благовестя на бедни..“ (Ис. 61, 1).

Отначало се миропомаза челото ви, за да се освободите отъ онзи срамъ, що навсѣкжде е носѣлъ съ себе си първиятъ човѣкъ, който престѣпилъ закона, и за да гледате съ открито лице славата Господня (2 Кор. 3, 18). Следъ това се миропомазаха ушитѣ ви, за да придобие те уши, способни да слушатъ божественитѣ тайни, уши, за които е казалъ Исаия: „Господъ Богъ ми отвори ухото, за да слушамъ..“ (Ис. 50, 4, 5), а въ Евангелието Спасителтъ казва: „Който има уши да слуша, нека слуша“ (Мат. 11, 15). Следъ тѣхъ се миропомазаха ноздритѣ ви, щото, като приехте божественото миро на себе си, да можете да кажете: „Ние сме Христово благоухание предъ Бога за онѣзи, които се спасяватъ“ (2 Кор. 2, 15). Следъ това се миропомазаха гърдитѣ ви, за да „се облѣчете въ всеоръжието Божие и да можете устоя противъ дяволскитѣ козни“ (Еф. 6, 11). Както Исусъ Христосъ следъ св. кръщение и слизание на Св. Духъ, победилъ врага Си, така и вие следъ священото кръщение и таинствено миропомазание, като се облѣчете въ всеоръжието на Светия Духъ, да можете да се противопоставите на вражеската сила и да я сразите, казвайки: „Всичко мога чрезъ Исуса Христа, Който ме укрепява“ (Фил. 4, 13).

Като се сподобихте съ това свето миропомазание, вие се именувате вече християни, оправдавайки това име чрезъ възраждането си, защото по-рано, преди да се сподобите съ тази благодатъ, вие не бѣхте въ действителенъ смисълъ достойни за това звание, но се приближавате само къмъ това, за да бждете християни. Не гледай и не мисли, че това миро е просто.

Както хлѣбътъ въ св. Литургия следъ призива на Св. Духъ не е вече простъ хлѣбъ, но тѣло Христово — така и това свето миро следъ молитвения призивъ не е вече просто и обикновено миро, но даръ на Христа и на Св. Духъ; това миро отъ присѣтствието на Божеството Му е станало действено. Пазете това свето помазание неосквернено: защото, ако то пребжде въ васъ, ще ви научи на всичко; то е свето и е духовна охрана за тѣлото и спасение за душата.

Отъ руски—Ибр.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

Родолубие и държавническа предвидливостъ.

Въ края на миналия месецъ Министерскитѣ съветъ, следъ като установи постоянни и твърди цени за житнитѣ храни и забрани всѣкакъвъ износъ на българско жито извънъ предѣлитѣ на страната, реши: всички стопани на зърнени храни се задължаватъ да продадатъ и предадатъ на Храноизноса до 10 октомврий цѣлото количество храни, което надвишава необходимото за изхранване на семействата имъ и за посѣвъ, като за всѣки предаденъ килограмъ храна допълнително получатъ по единъ левъ премия. Чрезъ тая мѣрка на правителството, наложена отъ днешнитѣ изключителни обстоятелства, ще може да се установятъ точнитѣ количества, съ които страната разполага, ще се обезпечатъ необходимитѣ за войската и за непроизводителното население запаси отъ житни храни и ще се осигури, изобщо, правилното изхранване на населението. Цѣлото население на страната въ тая мѣрка вижда голѣма държавническа предвидливостъ и силното желание на властѣта да направи всичко възможно отъ своя страна за подобряване положението на селския стопанинъ и за по-добро заплащане на неговитѣ произведения, и я посреща съ пълно одобрение.

Въ тая навременна мѣрка на Министерския съветъ има и една интересна подробностъ: земеделскитѣ стопани въ едно село получаватъ премията по единъ левъ когато жителитѣ на цѣлото село се съобразятъ съ новия режимъ и всички безъ изключение предадатъ хранитѣ до края на опредѣления срокъ. Само единъ земеделецъ ако не предаде въ опредѣления срокъ следуемото количество, ще бжде лишенъ не само той, но и всички негови съселяни, отъ предвидената премия. А съ това вече се поставя на изпитание не само родолубието, но и чувството на общественостъ у българския земеделски стопанинъ, провѣрва се — дали има солидарностъ между всички производители и тѣсна зависимостъ между жителитѣ на всѣко село.

За голѣма радостъ, туй родолубие и тая солидарностъ между земеделскитѣ стопани вече се проявяватъ навсѣкжде. Новиятъ режимъ за изземване на хранитѣ дава отлични резултати. Полученитѣ досега сведения говорятъ, че на много мѣста въ житарскитѣ срѣдища, особено въ Добруджа, населението оказвало на чиновницитѣ на Храноизноса пълна услуга, като предавало масово житнитѣ храни. Въ Добричъ, Балчикъ, Силистра, Каварна

и Тутраканъ се стичали стотици коли съ жито за предаване на Храноизноса, като само въ Балчикъ дневно се предавали 300—400 тона храни. Както вървѣлъ сега превозътъ на хранитѣ, до края на тоя месецъ въ складоветѣ на Храноизноса щѣло да се събере достатъчно жито за обезпечаване храната на непроеизводителното население и на войската. Запушватъ се, значи, устата на безсрамнитѣ клеветници, които надѣсно и лѣво тръбятъ, че българското жито щѣло да бжде изнесено, че българскиятъ народъ тая година щѣлъ да гладува. А туй радва всички и внася спокойствие въ цѣлата страна.

Въ случая българскиятъ земеделски стопанинъ заслужава голѣма похвала за проявяваното отъ него родолюбие и чувство на обществена солидарностъ, а българското правителство — сърдечна благодарностъ за неговитѣ особени грижи и държавническа предвидливостъ.

ИЗЪ ПЕЧАТА

Защо болшевизмътъ ще бжде сразенъ.

(В-къ „Вечеръ“ отъ 4 септ.)

Руската армия е предъ пълно разгромяване. Това е ясно вече дори и за ония, които все още не желаятъ да повѣрватъ, че съветската военна мощъ може да бжде унищожена. И действително, една многомилionenна държава, една отъ великитѣ сили на свѣта, въпрѣки многочислената си армия, въпрѣки модерното си въоръжение и богатствата на обширната си земя, излиза отъ редицата на главнитѣ фактори въ международната политика. Колкото да изглежда това невѣроятно, поради царствуващото до сега убеждение, че необятната руска земя може да бжде гробница за всѣкиго, който дръзне да я нападне, неоспоримъ фактъ е, че болшевишка Русия е къмъ своя край. Като се проследи, обаче, по-внимателно духътъ на живота въ тази страна следъ революцията, става лесно обяснимо, защо болшевишкитѣ войски тръпчатъ поражение следъ поражение и защо, въпрѣки всички усилия и жестоки мѣрки на червенитѣ водачи, не могатъ да бждатъ заставени войскиитѣ да окажатъ оная съпротива, която би трѣбвало да окаже една революционна армия, каквато е руската.

Търсейки благоденствие за работничеството и преустройвайки изъ основи живота следъ революцията, червенитѣ водачи отрекоха абсолютно всичко, върху което „буржоазниятъ строй“ е изграждалъ човѣшкия напредѣкъ. Религия, семейство, бракъ, честъ, моралъ, любовъ и пр. въ приетия смисълъ — всичко това бѣха „буржоазни предрасждѣци“, отъ които новиятъ животъ трѣбваше да се отърси като отъ непотрѣбни дрипи. Подхранвайки душата на народа съ нѣкакви теории за пълна свобода, тѣ разрушиха всички морални устои, на които се крепѣше семейството и държавата. Известна е лекотата, съ която се погледна на брака и на бракоразводитѣ, известна е сжщо теорията, въ която любовта се сравняваше съ изпиването на една чаша вода, разпасаността на комсомолската младежъ и безпризорнитѣ деца, които се явиха вече като опасностъ за държавата. Известни сж сжщо така и всевъзможнитѣ хрумвания на тия червени водачи по отношение на религията, която се стараяха по всѣкакъвъ начинъ да убиятъ. Теоритѣ за Христа, че е сжще-

ствувалъ действително като голѣмъ ученъ на времето си, после, че въобще не се е раждалъ никакъвъ Христосъ, бѣха капризи на тия рушители, които безпощадно унищожаваша всичко ценно въ човѣшката душа. Следъ като се има предвидъ тази безпѣтица, въ която се възпитаха поколенията, не е никакъ чудно, че болшевишката армия днесъ тръпчи невѣроятни поражения. Болшевизмътъ се помъчи да създаде хора, принадлежащи на общността, но, което е най-важното, създаде ги нѣкакви бездушни, безъ оная подкваса, която създава възможности за полетъ на човѣшкия духъ и която създава фанатичната вѣра въ онова, за което трѣбва да се живѣе. Не е сжщо така чудно и защо германската революционна армия печели победа следъ победа, като се има предвидъ, че националсоциализмътъ въ своята борба за преустройство на свѣта запази и поощри всичко ценно, на което се е крепѣлъ досегашниятъ редъ на живота, и потърси новото само въ ония насоки, въ които е необходимо да се премахне гнилото, за да се изгради наистина благоденствието на цѣлото човѣчество.

По заповѣдь на другаря Сталинъ!..

Море отъ пламъци покрива руската земя.

(В-къ „Днесъ“ отъ 4 септ.)

... Седмичнитѣ прегледи на софийскитѣ кина даватъ най-ясна представа за сжщината на съветската властъ. Тѣзи прегледи, седмица следъ седмица, показватъ рускитѣ градове и села, обхванати отъ море пламъци. . . Огънь, огънь, огънь! . . . Понѣкога на зрителя се струва, че ей сега ще пламне и самия екранъ, ще се запали отъ морето на огъня.

По заповѣдь на другаря Сталинъ специалнитѣ отреди на НКВД запалватъ всичко при оттеглянето на съветскитѣ войски. По заповѣдь на другаря Сталинъ гори цѣла Естония, горятъ и останалитѣ области, напуснати отъ съветскитѣ войски. Линията на фронта се набеязва съ огнени езици. Това не е опожаряването на Москва презъ 1812 година, което наистина е могло да спре Наполеона и да превърне триумфа на победата въ начало на края му. Сега времената сж други, и Сталинъ добре разбира, че съ пожаритѣ той не може да спре настѣпленieto на германската армия. . . Като свръхчовѣци въ морето отъ пламъци се виждатъ германскитѣ войници — тѣ ще го преминатъ този огънь; безподобно организираната машина на германската армия ще ги осигури и съ храна и съ бойни материали. Но рускиятъ народъ, гражданското население? Помисли ли за тѣхъ Кремлскиятъ господарь? Какво ще стане съ стотицитѣ хиляди съветски граждани, които сж принудени и отъ заповѣдитѣ на Сталинъ и отъ морето пламъци да напуснатъ роднитѣ си мѣста? Где ще отидатъ тѣ? Где ще намѣрятъ подслонъ и храна? Какво ги очаква съ настѣпването на зимата? Малко се интересува кремлската властъ отъ гражданитѣ си! Тѣ сж чужди на властта, както и властта е чужда на руския народъ!

Нито една национална властъ не би се решила да унищожитъ всѣка възможностъ за сжществуване на стотици хиляди свои граждани. Да се обърнемъ къмъ неотдавнашния примѣръ на Франция. Страната се намираще въ сжщото положение, нѣмаше никаква надежда да се възспре германското настѣпление, обаче, нито единъ френски държавникъ, нито единъ френски генералъ не е дори помислилъ за опожаряването на цѣла Франция. Защото всѣки единъ отъ тѣхъ е билъ частъ отъ френския народъ, всѣки единъ отъ тѣхъ е знаелъ, че колкото и

тежко да бжде поражението на Франция — тя все пакъ трѣбва да живѣе.

Съветската власт нѣма нищо общо съ руския народъ. За нея рускиятъ народъ е само опитни зайчета и Русия — опитно поле. Съзнавайки сега, че властта му надъ руския народъ е загубена, другарьтъ Сталинъ издава заповѣдъ да опожари Русия. Той знае, че освободениятъ отъ болшевишкото иго руски народъ не ще се върне никога къмъ съветската власт — за него играта е загубена.

Троцки на времето си каза: „Ако бждемъ нѣкога принудени да напуснемъ властта, ние тъй ще блъснемъ вратата следъ насъ, че цѣлиятъ свѣтъ ще се ужаси!“ Троцки не можеше да осъществи закана си — това го прави сега Сталинъ.

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ НА СЪБИТИЯТА.

Народното събрание, свикано миналата срѣда, заседава три дни и въ сжбота закри сесията си. Глазувани бѣха измѣнения въ закона за защита на държавата, взе се решение за увеличаване заплатитѣ на държавнитѣ служители и пенсиитѣ.

Въ столицата гостува Великиятъ адмиралъ на Германия Редеръ, който бѣ приетъ отъ Н. В. Царя и задържанъ на обѣдъ.

Унгарскиятъ директоръ на печата проф. Ревички на връщане отъ Турция се отби въ Столицата. Въ унгарската легация има по случая приемъ.

Въ Сърбия се образува редовно правителство подъ шефството на генералъ Недичъ, който съ прокламация обяви, че най-строго ще се прилагатъ законитѣ, за да се запази редътъ въ страната.

Хърватско изпрати мисия да проучи въ България организацията на прехрачата и снабдяването.

— Хърватско закри американскитѣ консулства.

Въ Унгария е образувана унгаро-българска търговска камара.

Въ Персия на много мѣста войскитѣ и народътъ оказватъ съпротива на английскитѣ и руски войски, непризнаващи спогодбата между персийското правителство и Русия и Англия.

Турското общество е силно раздражено отъ нѣкои статии въ американски вестници и отъ речта на адмиралъ Стърлингъ за отваряне на Дарданелитѣ и Босфора на английската флота, за да подпомогне тя Русия по Черно море.

Франция взема решителни мѣрки за пречистване на чиновничеството. Освенъ това, учреди се политически сждъ за сждане комунисти и бивши партийни лица, действащи противъ новия държавенъ редъ.

— Раненитѣ Лавалъ и Деа сж на оздравяване.

— Френскиятъ легионъ за борба съ болшевиизма замина за Германия, отдето ще замине за руския фронтъ. По тоя случай Фюрерътъ заповѣда да се освободятъ роднинитѣ пленници на френскитѣ легионери.

— Делегатътъ на Франция въ Парижъ при германската окупационна власт е заявилъ, че предстои под-

писването на окончателенъ миръ между Франция и Германия съ Италия.

Англия и Русия подадоха нота до авганистанското правителство сжщо като подадената на Персия преди окупацията. Искатъ изгонването на германцитѣ и окупиране на бази.

— Въ Египетъ вафдиститѣ сж почнали борба срещу Англия. Недоволството иде отъ пострадалитѣ отъ въздушни нападения египетски градове и отъ отказа на Англия да купи египетския памукъ, съ което е нанесла огромна загуба на египетското стопанство.

Германската власт почна организирането на заетитѣ руски територии. За сега се прибира реколтата и се поправятъ ж. п. линии.

Америка и Япония преговарятъ за изясняване отношенията имъ. Япония държи въ течение силитѣ на Осьта.

— Америка прати въ Ватикана г. Тайлоръ, който ще съобщи на папата причинитѣ за подпомагане Русия.

— Конференцията между Англия, Русия и Америка щѣла да се състои. Англия е опредѣлила за свой делегатъ лордъ Бривърбрукъ.

— Рускитѣ окупационни войски въ Персия сж проникнали и въ английската окупирана област. Освенъ това, въ окупирана Персия сж почнали въвеждането на болшевишки редъ. Единъ негласенъ конфликтъ между Англия и Русия е на лице.

— Рускитѣ посланици въ Вашингтонъ и Лондонъ настоятелно искатъ военни материали и офанзива отъ Англия, за да се облекчи положението на руския фронтъ.

Япония усилено се готви да посрещне идещитѣ събития, ако преговоритѣ съ Америка не дадатъ резултатъ.

— Япония направи нови постѣпки предъ Америка да не стоварва военни материали за Русия въ Владивостокъ.

— Английскитѣ и американски поданици напушатъ Япония.

Войната въ Русия презъ седмицата мина въ решителна фаза. Германцитѣ предприеха атаката на Петроградъ. Рускитѣ войски отчаяно атакуватъ къмъ Вязма и Гомелъ съ целъ да отслабятъ германския натискъ надъ Ленинградъ. Будьони хвърли въ безполезна атака свои войски, за да спре германското устрояване по Днепъръ на предмостови укрепления. Боеве се водятъ по цѣлата линия. Петроградъ е зле атакуванъ: разрушени сж фабрики и военни пунктове. Денонощно по въздуха ставатъ нападения. Пожаритѣ не спиратъ. Руситѣ сж решени да го защищаватъ до последенъ човѣкъ.

Въ времена на уголѣмени държавни нужди, като днешнитѣ, заемитѣ даватъ възможность тѣзи уголѣмени нужди да бждатъ удовлетворени по-леко, въ повече време и отъ повече поколѣния. Такива разумни заеми, посрещнати разумно и разумно използвани, даватъ възможность за по-леки и справедливи сегашни данъци.

ЦЪРКОВНА И ОБЩЕСТВЕНА ДЪТОПИСЬ.

I. У насъ.

Закриване на извънредната синодална сесия. Извънредната сесия на Св. Синодъ въ малъкъ съставъ бѣ закрыта на 6. т. м. Високопреосвященитѣ синодални Митрополити си заминаха за епархиитѣ на 9-и.

Намѣстникъ-председателъ на Св. Синодъ при Министра на В. работи и изповѣданията. На 8 т. м. Негово Високопреосвященство Видинскиятъ митрополитъ Неофитъ, Намѣстникъ-председателъ на Св. Синодъ, посети въ министерството министра на Външнитѣ работи и изповѣданията г. Ив. Поповъ.

Въ стана на Младежкия Червенъ Кръсть. На 30 августъ Негово Високопреосвященство Софийскиятъ митрополитъ Стефанъ е посетилъ стана на Младежкия Червенъ Кръсть при с. Панчарево и, по случай клетвата на младитѣ червенокръстци и закриването на стана-школа, извършилъ благодарственъ молебенъ, като отправилъ отечески съвети и благопожелания къмъ завършилитѣ школата червенокръстци.

Това мило тържество било посетено отъ множество официални лица, столичани, родители и близки на младитѣ червенокръстци и било закрыто съ хубава речъ отъ главния секретаръ на Министерството на просвѣтата г. професоръ Йоцовъ, който дълбоко подчерталъ, че въ силата на Христовия Кръсть се крие обаянието на високия жребий, на който служи Червенъ Кръсть.

Съобщение отъ Софийската духовна семинария. Управлението на семинарията съобщава, че, поради заболявания отъ детски параличъ въ София, редовнитѣ учебни занятия за учебната 1941/42 г. ще започнатъ на *1-ви октомврий*. Поправителнитѣ изпити ще се произведатъ на *29-и и 30-и септемврий*. Извънреднитѣ зрѣлостни изпити ще се произведатъ отъ 17 до 25-и септемврий.

Ученици отъ новоосвободенитѣ земи приети въ Соф. дух. семинария. По решение на Св. Синодъ, отъ новоосвободенитѣ земи сж приети въ Софийската духовна семинария 36 души ученици, които сж следвали, но не завършили чужди духовни семинарии. Отъ сжщитѣ земи 9 души ученици бѣха допуснати до зрѣлостни изпити.

Новоприети ученици въ Софийската дух. семинария. Следъ приключване на прѣемнитѣ изпити, въ I класъ на Софийската дух. семинария сж приети 70 ученици. Тѣ сж отъ следнитѣ епархии: Варненско-Преславска — 5, Врачанска — 5, Видинска — 10, Доростоло-Червенска — 5, Ловчанска — 3, Старо-Загорска — 2, Сливенска — 1, Софийска — 14, Търновска — 22, Неврокопска — 1, Скопска — 2.

Преназначени и назначени учители. Преназначаватъ се следнитѣ приватни учители въ Пловд. дух. семинария: Никола Михайловъ, Никола х. Колевъ, Светославъ Салгънджиевъ, Георги Христовъ, Христо Ерасти и Иванъ Кочетовъ. Преназначава се сжщо за семинарски лѣкарь и приватенъ учителъ по хигиена д-ръ Г. Пошовъ.

Назначава се за редовенъ учителъ по класическия езици въ Софийската дух. семинария Николай Т. Никитюковъ.

Освободенъ отъ длъжностъ учителъ-възпитателъ. Временно назначениятъ за една година учителъ-възпитателъ въ Софийската дух. семинария Софроний Поповъ се освобождава отъ длъжностъ.

Протестантски пастири лишени отъ правото да свещенодействуватъ. Министърътъ на

Външнитѣ работи и изповѣданията г. Ив. Поповъ съ заповѣдъ отъ 1 априль т. г. е лишилъ отъ правото да свещенодействуватъ евангелистскитѣ пастири: Асенъ Симеоновъ, Петъръ Минковъ, Симеонъ Илиевъ, Атанасъ Сремениевъ и Трифонъ Димитровъ. Първитѣ четирма (съборяни) се лишаватъ отъ правото да свещенодействуватъ заради констатирани нередовности при снабдяване на євреи съ кръщелни свидетелства, а последниятъ (баптистъ)—заради това, че, безъ знанието и съгласието на Министерството, е издалъ документи за пастирствуване, безъ да има право да върши това. Министерството на Вътрешнитѣ работи е изпратило преписъ отъ тая заповѣдъ до областнитѣ директори, дирекцията на полицията, столичния полицейски комендантъ и околнитѣ управители, за да следятъ нейното изпълнение.

Читателитѣ вече сж прочели въ миналия брой на „Църк. в-къ“ статията „Правното положение на инославнитѣ и иновѣрни общини въ България“, написана отъ държавния адвокатъ г. Ант Кавдански въ връзка съ горната министерска заповѣдъ.

Одобрени кандидатури за свещеници и дякони. Св. Синодъ е одобрилъ кандидатуритѣ за свещеници и дякони на следнитѣ лица:

- 1) *Михаилъ п. Ивановъ Рашковъ*, отъ гр. Хасково, ж. въ гр. Русе, за енор. свещ. въ гр. Разградъ.
- 2) *Нешо Кировъ Нешевъ*, отъ с. Сергеевцъ, Г.-Орѣховско, за свещ. на нѣкоя отъ вакантнитѣ енории въ Доростолската и Червенска епархия.
- 3) *Борисъ п. Стойковъ Димковъ*, отъ с. Павлищенци, Овчеполско, за свещ. въ с. Градище, Кумановско.
- 4) *Дълчо Певевъ Дълчевъ*, отъ с. Бродъ, Хасковско, ж. въ гр. Пловдивъ, за дяконъ-пѣвецъ при митрополитския храмъ „Св. Марина“ въ гр. Пловдивъ.
- 5) *Никола Петковъ Рашевъ*, отъ гр. Елена, за свещ. въ с. Тавренъ, Никополско.

II. Въ чужбина.

Въ Съветска Русия. Католицитѣ се радвали на пълна религиозна свобода. Още презъ месецъ юлий германскитѣ вестници съобщиха, че литванскитѣ власти въ гр. Каунасъ (Ковно) между убититѣ затворници намѣрили и труповетѣ на около 1,100 католически свещеници, по-голѣмата частъ отъ които били задържани ужъ въ предварителенъ арестъ. Всички тия трупове носѣли следи отъ револверенъ ударъ въ тила, както обикновено Г. П. У. убива своитѣ затворници. Отъ тая жестокостъ се бѣ ужасилъ цѣлъ свѣтъ.

За смекчаване впечатления отъ туй звѣрско избиване, сега, споредъ една телеграма отъ Женева, съветскитѣ радиопредаватели и, особено, предавателъ на Коминтерна, всѣка вечеръ устройвали предавания на полски, маджарски, словашки и хърватски езици по религиозни въпроси. Говорителитѣ се мъчели да убедятъ слушателитѣ си, че католицитѣ въ Съв. Русия се радвали на пълна религиозна свобода, като твърдѣли дори, че Светиятъ престолъ билъ изказалъ задоволството си отъ религиозната политика на Съветитѣ.

Въ освободена Русия. Тържествено богослужение по всички църкви. Съветскитѣ радиопредаватели всѣка вечеръ напоследъкъ съобщаватъ, че и католици и православни въ Съв. Русия се радвали на пълна религиозна свобода. Ала това не е вѣрно. Ако нѣкъде тамъ е смекчено гонението противъ религията, то е временна мѣрка, за да се хвърли прахъ въ очитѣ на обединена и възбудена противъ болшевитѣ Европа. Истинска религиозна свобода има въ освободенитѣ и окупирани отъ Германия и нейнитѣ съюзници съветски

земи, дето църквитѣ, обърнати отъ болшевичитѣ на противорелигиозни музеи, танцовални салони и конюшни, се връщатъ вече на християнитѣ. Споредъ германскитѣ вестници, навсѣкжде въ Украина населението посрѣщало германскитѣ войски съ кръстове и евангелия, досега пазени въ скривалища. Въ всички църкви вече свободно се извършвало богослужение. Въ градъ Житомиръ (западно отъ Киевъ) още отъ 3 августъ започналъ да излиза в. „Украинское слово“. Този именно вестникъ съобщавалъ, че първото богослужение въ града било извършено на 27 юлий. Църквата не могла да побере всички богомолци. На богослужението присъствуваха много германски офицери и войници.

Католическата църква. *Нейната дейность срѣдъ китаецитѣ.* Споредъ най-последнитѣ статистични данни, въ Китай имало 3,300,000 католици. Католическата църква тамъ имала 14,000 училища съ повече отъ 500,000 ученици.

Напоследъкъ, въ единъ отъ концентрационнитѣ лагери въ Италия били покръстени 40 китаеци, пожелали да станатъ католици.

Общежитие за студенти по богословие въ София.

Управлението на Общежитието за студенти по богословие, въ София, съобщава, че Общежитието ще бжде открито на 1 октомврий 1941 г. Желаящитѣ да бждатъ приети подаватъ най-късно до 20 септемврий, на името на ръководителя (съгл. чл. 2 отъ правилника), необгербвана молба, придружена отъ следнитѣ документи: свидетелство за бедность, медицинско свидетелство, писмена препоръка отъ съответния епархийски Архиепией, именникъ и писмена декларация, съ която молителтъ се задължава да изпълнява нарежданията на правилника. Образици отъ именника и декларацията се доставятъ отъ управлението на Общежитието.

Приетитѣ се ползуватъ отъ бесплатно жилище, освѣтление и отопление, легло, постилки и завивка, а чаршафи и калфи за възглавници си набавятъ сами.

Отъ Управлението на Общежитието.

КАМБАНИ ЦЪРКОВНИ, УЧИЛИЩНИ

Винаги голѣмъ изборъ, съ ясни и продължителни тонове камбани ще намѣрите въ лѣярницата на дипломиранитѣ камбанолѣяри

Братя Алексиеви

ул. „Велбуджъ“ № 3 — Пловдивъ.

Изработваме по конкурсъ и поръчки и ги доставяме срещу гаранция чрезъ всички Митрополии. Замѣняваме и преливаме спукани въ Пловдивъ и на самото мѣсто.

1—134—1

Обявление. Църковното настоятелство въ с. Болярино, Пловдивска околия, обявява, че на 22 септемврий т. г. ще произведе търгъ за отдаване подъ наемъ на 39 декара ниви съ първоначална цена: 25 декара въ мѣстността „Мандра къръ“ по 200 лв. на декаръ и 14 декара въ мѣстността „Новиниви“ по 100 лв. на декаръ. Наемателния периодъ е 3 години. Залогъ за правотоучастие е 5%. Всичкитѣ разноски сж за смѣтка на наемателя.

Законътъ за Б. О. П. е задължителенъ.

с. Болярино, 4. IX. 1941 год.

1—131—1

Отъ Настоятелството.

РЕЛИГИЯ СЪ ИСТОРИЯ НА БЪЛГ. ЦЪРКВА

Учебно помагало за IV класъ на гимназитѣ отъ **д-ръ Маню Стояновъ Маневъ**, учителъ въ I-ва Софийска мъжка гимназия.

Цена 30 лева.

Намира се за проданъ въ

Синодалната книжарница — София.
Пари по пощ. чекова смѣтка № 280.

ЖЕЛЪЗАРИЯ И ЛЪЯРСТВО „КАМБАНА“

Братя Г. Алексиеви

Лѣярница

ул. „Бабина поляна“ № 20

Магазинъ

ул. „Нишка“ 10 тел. 2-57-03

СОФИЯ

Винаги готови на складъ църковни и училищни **камбани** — различни величини и тонове, **свѣщници** разни форми, **грамове, хавани, дръжки за врати** и много други лѣярски произведения на най-износни цени. Замѣняваме стари спукани съ нови и съ разни други стари материали.

Приемаме поръчки и чрезъ всички Митрополии.

Искайте оферти и каталогъ бесплатно.

1—133—1

Изгубеното кръщелно свидетелство на Теодосий Сжбевъ, бившъ жителъ на село Варана, В-Търновско, да се счита невалидно.

Издаденъ е дубликатъ.

29. VIII. 1941 год.

1—132—1

Свещ. Сп. Б. Шиковъ,

Църковно настоятелство при храма „Св. Арх. Михаилъ“ — Варна.

Обявление № 25. Църковното настоятелство при храма „Св. Арх. Михаилъ“ въ гр. Варна, търси лице, което въ споразумение съ настоятелството, да построи съ свои срѣдства цѣлото лицево мѣсто, съ дължина 27'5 м. отъ парцела на храмовия имотъ — една площъ отъ около 400 кв. м., кждето могатъ да се развиятъ шестъ голѣми магазини и нѣколко етажъ съ апартаменти.

Новиятъ законъ за благоустройството е взетъ подъ съображение и предвижда за случая сключоенъ строежъ, понеже мѣстото се намира въ централната зона на града.

Желаящитѣ да се явятъ въ канцеларията на настоятелството за освѣтление.

гр. Варна, 3. IX. 1941 год.

1—135—1

Отъ Църковното настоятелство.

Главенъ редакторъ: Хр. Поповъ.

Печатъ С. М. Стайковъ — София

СИНОДАЛНО КНИГОИЗДАТЕЛСТВО И КНИЖАРНИЦА ПЛ. „СВ. НЕДЪЛЯ“ № 17 — СОФИЯ

РЕЛИГИОЗНИ КАРТИНИ

ФОРМАТЪ 60 X 90 CM.

за украса на салонитѣ на Православнитѣ християнски братства
и за помагало по Вѣрочение.

1. Манѣ отъ небето
2. Вода отъ скалата
3. Победа надъ амаликитци
4. Моисей на пѣть за Синай
5. Моисей разбива скрижалитѣ
6. Завръщане на съгледвачитѣ
7. Моисей
8. Ангелъ известява за раждането на Иоана
9. Рождение на Иоана Кръстителѣ
10. Благовещение
11. Сретение Господне
12. Идете по цѣлия свѣтъ. . .
13. Исусъ 12-годишенъ въ храма
14. Исусъ въ Назаретъ
15. Повикване на Петра
16. Изцѣряване на слѣпия
17. Великата грѣшница
18. Азъ искамъ да Те следвамъ.
19. Предсказание за отричане на ап. Петра
20. Исусъ и Иродъ
21. Разпни Го!
22. Разпѣване Христа на кръсть
23. Женитѣ мирноносици на гроба Христовъ
24. На пѣть за Емаусъ
25. Исусъ се явява на ученицитѣ Си следъ възкресението
26. Добрий Пастиръ
27. Завръщане на 70-тѣ ученици
28. Възнесение Господне
29. Молящиятъ се приятель
30. Слизането на Св. Духъ
31. Исусъ умива нозетѣ на ученицитѣ Си
32. Тайната вечеря
33. Христосъ благославя децата
34. Преображение Господне
35. На пѣть за Голгота
36. Вразумление на Саула
37. Ап. Павелъ въ Филипи
38. Ап. Павелъ въ Иерусалимъ
39. Сватбата въ Кана Галилейска
40. Исусъ и Никодимъ
41. Исусъ и Самарянката
42. Нахранване на 5,000 души
43. Възкресяване на Лазаря
44. Исусъ при Тивериадско езеро
45. Благородниятъ Самарянинъ
46. Добрий Самарянинъ
47. Исусъ и Закхей
48. Исусъ у Марта и Мария
49. Сребролюбецътъ
50. Блудниятъ синъ
51. Завръщане на блудния синъ
52. Бедниятъ Лазаръ
53. Митаръ и фарисей
54. Даденитѣ таланти
55. Входъ Господенъ въ Иерусалимъ
56. Изгубената драхма
57. Проповѣдь на Иоана Кръстителѣ
58. Рождество Христово
59. Поклонение на овчаритѣ
60. Мждрецитѣ отъ Изтокъ
61. Бѣгството на св. семейство въ Египетъ
62. Кръщение Господне
63. Изкушение на Христа
64. Изцѣрение слугата на стотника
65. Хананейнката
66. Христосъ въ Гетсиманската градина
67. Исусъ предъ Синедриона
68. Снимане на Христа отъ кръста
69. Възкресение Христово
70. И Той постави едно дете между тѣхъ
71. Безсърдечниятъ слуга
72. Нагорната проповѣдь
73. Да бжде свѣтлина!
74. Адамъ и Ева
75. Грѣхопадението на Адамъ и Ева
76. Каинъ и Авель
77. Потопътъ
78. Съюзътъ на Бога съ Ноя
79. Възвръщане на скиинята
80. Иосифъ и братята му
81. Кой най-добре строи?
82. Сѣячътъ
83. Страшниятъ сждъ
84. Бодърствуващитѣ слуги
85. Поклонение на мждрецитѣ
86. Ангелъ известява на овчаритѣ за раждането на Христа
87. Христосъ изцѣрява обхванатия отъ бѣсъ
88. Повикване на ап. Матей
89. Исусъ укротява бурята
90. Смъртъта на Иоана Кръстителѣ
91. Единъ отъ васъ ще Ме предаде. . .
92. Убиването на архидяконъ Стефана
93. Извеждане Апостолитѣ отъ тъмница
94. Блудниятъ синъ
95. Преминаване презъ Червено море
96. Медната змия
97. Плачътъ на Христа за Иерусалимъ
98. Божието Богу, кесаревото кесарю
99. Иуда предава Христа
100. Разпятие Христово
101. Емаускитѣ пѣтници
102. Проповѣдь на Апостолитѣ следъ Петдесетница
103. Повикване на Самуила
104. Помазване на Давида
105. Давидъ побеждава Голиата
106. Прор. Илия принася жертва на Кармилъ
107. Прор. Илия се възнася на небето
108. Потъващиятъ Петъръ
109. Неправедниятъ сждия
110. Соломонъ и Савската царица
111. Прор. Илия получава храна
112. Прор. Илия въ лозето на Навутея
113. Изгонване търговцитѣ отъ храма
114. Христосъ се явява на Мария Магдалина
115. Ап. Павелъ и Варнава въ Листра
116. Ап. Павелъ се прощава съ ефескитѣ пастири
117. Ап. Павелъ при Агрипа II
118. Ап. Павелъ въ тъмница въ Римъ
119. Богатиятъ юноша
120. Иоанъ Кръстителъ въ тъмница
121. Вавилонското стѣлпотворение
122. Христосъ и децата
123. Работничитѣ въ лозето
124. Неразумнитѣ девици
125. Анания и Сапфира
126. Кръщението на Корнилий
127. Изваждане на Моисея отъ водата
128. Исусъ и разслабениятъ
129. Възкресяване дъщерята на Иаиръ
130. Невѣрнитѣ лозари

Цената на единъ екземпляръ е 60 лева.

Суми да се изпращатъ по чекова смѣтка №. 280